

γήσουν την άκατανόητη διαγωγή του οικοδεσπότη!

Ο μαρκήσιος δὲν εἶχε κανένα μέτρο στις πράξεις του. Ἦταν ἱκανὸς νὰ πετάξῃ μιὰ κασσόνα λίρες ἀπὸ τὸ παράθυρο, καθὼς καὶ ν' ἀφήσῃ ἕναν ἄνθρωπο νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας, ἐνῶ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ δυὸ-τρεῖς πέννες καὶ νὰ τὸν θγάλῃ ἀπὸ τὴν δυστυχία. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὰ θάσσανα ποὺ δέρνουν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νοιαζότανε γιὰ τὰ σκυλιά του σὰν νὰ ἦσαν παιδιὰ του. Δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, οἱ τετράποδοι φίλοι τοῦ ἐκκεντρικοῦ ἀριστοκράτου ἐβγαίναν περίπατο, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς των. Στὸν γυρισμὸ, ὁ κύριός τους τὰ περίμενε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μὲ τὴν λαχτάρα ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του, ὅπως μιὰ στοργικὴ μητέρα περιμένει τὰ παιδιὰ της νὰ γυρίσουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ἐνας κομμωτῆς καὶ ὁ ὑπάλληλός του ἠσυχολοῦντο ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν περιποίησι τοῦ τριχώματος καὶ τῶν νυχιῶν τῶν σκύλων τοῦ μαρκησίου.

Ἐκ παραλλήλου, ὅλα αὐτὰ τὰ σκυλιὰ φορούσανε καὶ... παπούτσια, κατασκευασμένα ἐπὶ παραγγελία. Ὁ ἰδιαιτέρως τσαγκάρης τοῦ μαρκησίου παρουσίαζε κάθε χρόνο λογαριασμὸ δύο χιλιάδων λιρῶν, γιὰ τὰ παπούτσια τῶν τετραπόδων πελατῶν του. Μὰ καὶ ὁ μαρκήσιος συνήθιζε ν' ἀλλάζῃ κάθε μέρα καὶ ἕνα ζευγάρι παπούτσια! Καὶ τὰ «παληὰ» — τρόπος τοῦ λέγειν, ἀφοῦ εἶχαν φορεθῇ μονάχα λίγες ὥρες — παπούτσια, τὰ τοποθετοῦσαν οἱ ὑπηρετὰι στὰ εἰδικὰ ράφια ἑνὸς μεγάλου δωματίου. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ὁ μαρκήσιος μοίραζε τὰ παπούτσια αὐτὰ στοὺς φτωχοὺς τῆς γειτονίας του.....

Ὁ ἡμιπαράφρων αὐτὸς εὐπατρίδης ἔφτασε σὲ βαθὺ γήρας.

Σὲ ἡλικία 88 ἐτῶν, ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῇ τις ἴδιες μονομανίες ποὺ εἶχε καὶ στὴν νεανικὴ του ἡλικία.

Μὰ, ὅσο περνοῦσανε τὰ χρόνια, ἀρχίζε νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰ θρησκοληψία, ἡ ὁποία ἀγγίζει τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης. Φαντασθῆτε: ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ θάζῃ τοὺς ὑπηρετὰς του ν' ἀπαγγέλλουν κάθε θράδῳ μιὰ νυκτερινὴ προσευχὴ πάνω... ἀπὸ τὰ κρεβάτακια τῶν σκυλιῶν του!

Στὴν κλινὴ τῆς ἐπιθανατίου ἀγωνίας του, ἐξεδήλωσε ξαφνικὰ τὴν ἐπιθυμία νὰ πῆ ἕνα πόντος. Οἱ ὑπηρετὰι του ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ ἐκτελέσουν τὴν τελευταία θέλησί του. Μόλις ἀναψαν ἕνα σπῆρτο καὶ τὸ πέταξαν στὸ οἰνόπνευμα, ποὺ ρίχνουν συνήθως στὸ πόντος, μεγάλες φλόγες ὑψώθηκαν πάνω ἀπὸ τὴν κρυσταλλένια γαθάθα. Ὁ μαρκήσιος εἶδε τις φλόγες αὐτὲς καὶ ψιθύρισε τρομαγμένος:

— Θεέ μου! ἀπὸ τώρα ἀρχισαν νὰ μὲ περικυκλώνουν ἡ φλόγες τῆς Κολάσεως!...

Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταία λόγια τοῦ ἐκκεντρικοῦ εὐπατρίδου!

ΠΙΚ ΝΙΚ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ὁ τζαμπατζῆς: Φίλε μου, δώσε μου ἕνα τσιγάρο.

Ὁ φίλος: Δὲν ἔχω... Δὲν θὰ ξαναγοράσω πειὰ τσιγάρα.

— Γιατί; Θέλεις νὰ τὸ κόψῃς;

— Ὁχι, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ τὸ κόψῃς ἐσὺ.

***

Ὁ πελάτης, γεμάτος εὐγνωμοσύνη πλησιάζει τὸ γιατρό ποὺ τὸν ἐθεράπευσε ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστεια καὶ τοῦ σφίγγει θερμὰ τὸ χέρι.

— Γιατρέ μου, τοῦ λέγει, μ' ἔσωσες. Σοῦ χρεωστῶ τὴ ζωὴ μου. Πῶς θὰ στὸ ξεπληρώσω;

— Ἀπλούστατα, τοῦ ἀπαντᾷ φιλόφωνα ὁ γιατρός, μὲ τέσσερα χιλιάδικα ποὺ μοῦ χρωστᾷς γιὰ τις ἐπισκέψεις μου!

***

Στὸ ἐστιατόριο:

Ὁ πελάτης: Ἐλα δῶ, γκαρσόν, τὸ νερὸ ποὺ μοῦ φερες δὲν εἶνε καθαρὸ...

Τὸ γκαρσόνι: Καὶ τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω κύριε! Τὸ καθήκον τὸ δικό μου εἶνε νὰ πλένω τὰ ποτήρια! Δὲν μπορῶ ὁμῶς νὰ πλένω καὶ τὸ νερὸ...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Στὴ συνέλευσι ἑνὸς φεμινιστικοῦ συλλόγου ἡ ὁμιλήτρια καταλήγει ὡς ἐξῆς:

— Ποῦ θὰ βρισκόταν ὁ ἀντρας σήμερα, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ γυναίκα;

— Στὸν Παράδεισο! φωνάζει ἕνας ἀκροατῆς.

Στὴν ἀγορά:

Ὁ πελάτης: Καὶ εἶνε φρέσκη αὐτὴ ἡ συναγρίδα;

Ὁ ψαρᾶς: Δὲν θλέπεις πῶς λάμπει τὸ μάτι της;

Ὁ πελάτης: Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Καὶ τῆς πεθερᾶς μου τὰ μάτια πετοῦν φλόγες, ἀλλὰ εἶνε... μπαγιατικὴ!

Μονόλογος φοιτητοῦ:

— Τί ἀπαισία κατάστασις! Τis τελευταῖες μέρες κατάντησε νὰ μὴν ἔχω οὔτε πεντάρα, οὔτε καὶ καμμιά ἐλπίδα δανείου. Δὲν μοῦ ἀπομένει πειὰ τίποτ' ἄλλο νὰ κάμω, παρὰ νὰ πάω στὸ... μάθημα.

***

Κάποιος πολιτικὸς ποὺ δὲν ἐχώνευε τοὺς δημοσιογράφους ἔλεγε κάποτε σὲ κύκλο γνωρίμων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ ἕνας δημοσιογράφος:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί οἱ δημοσιογράφοι ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς πολιτικούς, ἐνῶ ἐμεῖς δὲν ἀσχολοῦμεθα ποτέ μὲ τοὺς δημοσιογράφους.

— Καὶ οἱ ζωολόγοι, παρετήρησε τότε ὁ δημοσιογράφος, ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ζῶα, ἐνῶ αὐτὰ οὔτε κἂν σκέφθηκαν ποτέ ἂν ὑπάρχουν ζωολόγοι!...

***

Ἡ μαμὰ ἐπιστρέψασα ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψι παρετήρησε ὅτι κάποιος εἶχε θάλει χέρι στὸ γλυκό. Ἀμέσως προσκάλεσε μπροστὰ της τὴν τετραέτιδα Μαρία καὶ τὸν διετῆ Ἀλέκο:

— Ποιὸς ἔφαγε τὸ γλυκό; ρωτᾷ ἡ μαμὰ...

— Ὁχι ἐγὼ! λέει ἡ Μαρία.

— Οὔτε ἐγὼ! ἀπαντᾷ ὁ Ἀλέκος.

— Πέστε μου τὴν ἀλήθεια...

— Ὁ Ἀλέκος, μαμὰ, τὸ ἔφαγε, λέει τότε ἡ Μαρία!

— Ὁχι, μαμὰ, δὲν τὸ ἔφαγα ἐγὼ, ψέματα λέει ἡ Μαρία... δὲν ἦτανε μπροστὰ ὅταν τὸ ἔφαγα!...

***

Κάποιος ἄσωτος βουτηγμένος στὰ χρεὴ περίμενε ἀνυπομόνως γιὰ νὰ ξεχρεωθῇ τὸν θάνατο τῆς ἑκατονταέτιδος μητέρας του.

— Λοιπὸν, τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς δανειστὰς του, πότε ξεφλοῦμε;

— Πότε, πότε; Ξέρω καὶ γώ; Ὡς τώρα πιστεῦσα στὴν ὑπαρξὶ αἰωνίου μόνον πατρός, τώρα ὁμῶς ἀρχίζω νὰ πιστεῦω καὶ στὴν ὑπαρξὶ αἰωνίας... μητρός!...

***

Στὸ ρεστωράν:

— Γκαρσόν, αὐτὸ τὸ πουλερικὸ εἶνε πολὺ σκληρὸ. Θὰ εἶνε τοῦλάχιστον δεκαπέντε χρόνων.

— Ἀπὸ τί καταλαβαίνετε τὴν ἡλικία του, κύριε;

— Ἀπὸ τὰ δόντια.

— Μὰ ἡ κόττες δὲν ἔχουν δόντια.

— Ἐχω ὁμῶς ἐγώ.

***

Λογικὴ:

Ὁ Λεβὺ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο ἐζήτησε μιὰ πάστα μῆλο, ἀλλὰ ὅταν τοῦ τὴν ἔφεραν τὴν ἐγύρισε καὶ τὸ γκαρσόνι τοῦ συνέστησε νὰ πάρῃ κρέμα. Ἀφοῦ ἔφαγε τὴν κρέμα πάει νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ.

Τὸ γκαρσόνι: Μὰ, κύριε, δὲν ἐπληρώσατε τὴν κρέμα σας.

Λεβὺ: Δὲν παράγγειλα ἐγὼ τὴν κρέμα. Σᾶς εἶπα μιὰ πάστα μῆλο.

Τὸ γκαρσόνι: Μὰ οὔτε τὴν πάστα μῆλο τὴν ἐπληρώσατε.

Λεβὺ: Μὰ ἀφοῦ δὲν τὴν ἔφαγα.

Τὸ γκαρσόνι: Καὶ ἡ κρέμα;

Λεβὺ: Αὐτὴ μοῦ τὴν ἐπροσφέρατε σεις. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

***

Ἡ ὑπηρετρία στὸν μποέμ κι' ἀκατάστατον ἀφεντικὸ τῆς:

— Σηκωθῆτε, κύριε, ἀπ' τὸ κρεβάτι. Τὸ σεντόνι σας χρειάζεται γιὰ νὰ στρώσω τὸ τραπέζι!...